

Interface

*25 kilometer ten noordoosten van Las Vegas, Nevada
Plyotech Cybernetics Research & Development Facility
Sub-niveau 4
21.32 uur*

‘Melk? Suiker?’

‘Nee. Zwart. Dank u.’ Thad Becker had in deze branche al snel geleerd om niets in zijn drinken of over zijn eten te laten gooien. Het was een fragiele balans – vertrouwen schenken en tegelijkertijd op je hoede zijn. Maar uiteindelijk was het een kwestie van voorzichtigheid, of de prijs betalen voor je gebrek daaraan.

Hij pakte het kopje aan van degene die hij was komen opzoeken: een fitte blanke man van achter in de vijftig met donker haar die zichzelf Akinsanya noemde – een Nigeriaanse naam die ‘de held neemt wraak’ betekende.

Thad had zijn huiswerk gedaan. Hij had her en der wel aan wat touwtjes moeten trekken, maar hij was erachter gekomen wie deze vent in werkelijkheid was: een voormalig kolonel uit het leger die Derek Byrne heette. Als voormalig sluipschutterinstructeur was Byrne geen man met wie je grappen moest maken.

Hij wist ook het een en ander over het soort onderzoeken waar Byrne zich hier bij Plyotech op richtte: een programma dat niet terug te vinden was in de boeken van het bedrijf en dus officieel niet bestond. Het waren het soort onderzoeken waarin mensen die Thad ingehuurd hadden zeer geïnteresseerd waren: robotica, mechatronica en informatica.

En natuurlijk cybernetica.

Wat dan ook de reden was dat hij hier zat.

Ze bevonden zich in een hightech conferentiezaal verderop in de gang waar Byrne en zijn team operaties op primaten uitvoerden. Ze implanterden elektrodes in hun hersens om te zien of chimpansees mechani-

sche apparaten konden besturen door de elektrische activiteit die werd gegenereerd in bepaalde delen van hun hersens.

In de ruimte waar ze elkaar ontmoetten, stond een robotarm met een gedetailleerde en echt uitzierende hand op een standaard in het midden van de tafel.

Byrne gooide een lepel lichtgrijs poeder uit een bewerkte keramische kom in zijn eigen kopje. Hij roerde het door zijn koffie tot het verdwenen was, waardoor de vloeistof een grijsbruine kleur kreeg, waar hij voorzichtig een slokje van nam.

Dat was geen melkpoeder. En het was zeker geen suiker.

Thad nam een slokje van zijn eigen koffie. Zover hij kon proeven, smaakte het gewoon zoals het hoorde te smaken. ‘De mensen die ik vertegenwoordig,’ begon hij, ‘zijn zeer geïnteresseerd in de resultaten waarover u het door de telefoon had.’

‘Ja.’ Byrne zat tegenover Thad en de twee enorme voormalige commando’s annex huurmoordenaars die hij had meegenomen. Ze waren hier om Byrne een beetje toe te takelen, mocht dat nodig zijn, als de resultaten niet bevredigend waren of als hij niet al te bereid was om zijn bevindingen met hen te delen. Tenslotte was Thad een man van de actie en hij was niet blij met mensen die zijn tijd verknoeiden.

Naast Byrne stond een hindoestaanse man van ergens in de zestig met een laboratoriumjas aan. ‘Er was mij verteld dat we alleen zouden zijn.’

‘Dit is doctor Malhotra,’ reageerde Byrne. ‘Hij maakt deel uit van mijn team.’

Thad gaf de doctor een beleefd knikje. ‘Aangenaam. En ik wil niet onbeleefd zijn, maar...’ Hij schoof zijn kopje voorzichtig opzij, boog zich naar voren en keek Byrne enigszins onderkoeld aan. ‘Mij was verteld: onder vier ogen.’

Er ging een moment voorbij. Byrnes blik verplaatste zich even naar de twee mannen die Thad had meegenomen. Uiteindelijk begon hij niet over hun aanwezigheid, maar zei eenvoudigweg tegen de man die naast hem stond: ‘Doctor, misschien zou u even op de gang kunnen wachten terwijl ik onze vorderingen aan onze drie gasten hier uit de doeken doe.’

‘Natuurlijk,’ zei doctor Malhotra met een zwaar accent, maar op een toon waaruit niets op te maken viel. Thad gebaarde dat een van zijn mannen de doctor het vergaderzaaltje uit moest begeleiden. Terwijl hij dat deed, knoopte de andere bodyguard zijn jasje los – waarmee hij zijn holster met 9mm Glock 17 toonde – en lachte intimiderend.

Byrne leek zich niet te laten intimideren.

Toen ze eenmaal met zijn drieën waren, vouwde Thad zijn handen, legde ze op tafel en richtte zijn volle aandacht op Byrne. ‘Goed. Ik begreep dat u nieuws voor me had, kolonel.’ Dat laatste woord voegde hij eraan toe om ervoor te zorgen dat Byrne zou beseffen dat hij zijn ware identiteit kende en dat hij niets opschoot met zijn puberale gebruik van een schuilnaam.

Zonder een woord te zeggen, rolde Byrne zijn linker mouw op, waardoor een verband zichtbaar werd dat om het midden van zijn onderarm zat. Hij wikkelde het er voorzichtig af en toonde een genezende snee die ietsje langer was dan drie centimeter.

‘Hoeveel zijn er geïmplanteerd?’ vroeg Thad.

‘Een totaal van honderdthalf elektrodes.’

‘Ik had gedacht dat de snee groter zou zijn.’

‘We hebben ze de afgelopen tijd behoorlijk weten te verkleinen.’

Thads blik verschoof naar de robotarm op tafel. ‘Laat maar zien.’

Byrne drukte op de knop die aan de onderkant van de standaard van de arm zat. De mechanische hand ging een keer dicht en bleef toen in een gedeeltelijk gestrekte positie staan.

Hij legde zijn linkerarm met de palm naar boven op tafel en balde toen langzaam zijn vuist. Terwijl hij daarmee bezig was, deed de robotarm de beweging tot op het laatste vingerkootje precies na. De kolonel draaide zijn hand en opende hem, waarna hij nog eens een vuist maakte. En weer werden alle bewegingen exact nagedaan door de robothand.

‘Het implantaat,’ zei hij, ‘is pas vier dagen oud en de spiervezels eromheen trekken het al naar de juiste plek in mijn arm, waardoor we alle redenen hebben om aan te nemen dat de permanente implantaten niet zullen worden afgestoten door de ontvangers.’

‘Ja, oké,’ zei Thad een beetje ongeduldig. ‘Je kunt de robotarm op afstand bedienen door je hand te bewegen, maar dat was niet wat ons was beloofd. Dat hebben we al eens eerder gezien. Er was mij verteld dat jullie—’

‘Zenuwimpulsen. Het zenuwstelsel.’

‘Ja.’

‘Duw dat kopje eens dicht naar de arm toe.’

Thad deed wat de kolonel hem vroeg, waarna Byrne twee keer diep en langzaam ademhaalde, zijn ogen sloot en geen vin meer verroerde.

Een moment later ging de robothand langzaam open en draaide hij

tegen de klok in. De mechanische arm boog zich naar de tafel toe terwijl Byrne zijn ogen weer opendeed en zich concentreerde, waarbij hij in-gespannen naar het kopje keek.

De arm boog ter hoogte van zijn kunstelleboog en -pols, krulde de wijsvinger door het oortje en drukte de duim en middelvinger er aan de andere kant tegenaan, net zoals een mens zou doen wanneer hij een kopje oppakt.

Het kopje stond vlak bij de onderkant van de arm, waardoor hij onder een nogal ongemakkelijke hoek stond. En net als mensen gewoonlijk zouden doen, schoof de robotarm het kopje iets verder weg, om een wat minder scherpe hoek voor de pols te creëren, waarna hij het optilde.

Al die tijd bewoog Byrne zijn eigen hand en arm geen millimeter. Zelfs zijn vingers bleven doodstil liggen.

Uiteindelijk kwam de robotarm tot rust, in een positie alsof hij het kopje koffie naar iemands wachtende lippen op wilde heffen.

Byrne liet langzaam zijn adem ontsnappen.

‘En dat allemaal alleen maar met uw gedachten?’ vroeg Thad rustig.

De kolonel knikte. ‘De elektrodes staan in verbinding met mijn zenuwen. En dezelfde impulsen die mijn eigen spieren in beweging zouden brengen, kunnen worden gebruikt om-’

‘Ja... ja.’ Thad was al diep in gedachten en was niet echt geïnteresseerd in de fysiologische of neurologische gegevens. De mensen voor wie hij werkte, zouden dat allemaal wel uitvogelen. ‘Hoe lang heeft het u gekost om dit te leren? Om dit goed onder controle te krijgen?’

‘Bijna een maand.’

‘Maar u zei dat het implantaat vier dagen oud is. Hoe...?’

Byrne rolde zijn andere mouw op en liet een serie van zes littekens op zijn onderarm zien, waarvan sommige verder waren genezen dan andere.

‘En u beweert dus dat deze zelfde technologie door soldaten kan worden gebruikt om exoskeletten te besturen?’ De scène in *Aliens* met Sigourney Weaver waarin een enorm exoskelet werd gebruikt om de moeder vreemdeling te vernietigen, borrelde op. En het misschien meer toepasselijke voorbeeld van Iron Man die tegen andere in exoskeletten gestoken criminelen vocht.

Maar zelfs in de films moesten de personages hun ledematen bewegen om de exoskeletten te besturen. De bionische technologie die Thad nu voor zijn neus had liggen, was van een heel andere orde.

Byrne zei: ‘Met de lichtgewicht exoledematen waaraan we werken,

directe apparaat-hersens interfaces, doelgerichte spierzenuwstimulatie en elektrodes die in alle vier de ledematen zijn ingebracht, zullen de soldaten van morgen in staat zijn om rugzakken van honderdvijftig kilo te dragen terwijl ze op topsnelheid rennen en negentig procent minder energie verbruiken dan wanneer ze zelf *zonder* rugzak zouden rennen.’

‘En,’ Thad dacht nu hardop na, ‘zelfs al worden ze geraakt door een kogel en verliezen ze de controle over één of meer ledematen, zullen ze nog steeds in staat zijn om met hun gedachten hun exoledematen te besturen.’

‘Uiteindelijk is dat waar we naartoe willen, ja. Verlamming zal niet langer een sta-in-de-weg zijn voor hun functioneren.’

Thad evalueerde dat even. Ja, de mensen voor wie hij werkte, zouden hier inderdaad heel erg in geïnteresseerd zijn.

Hij wist echter dat Plyotech wat contracten had met de onderzoeks- en ontwikkelingsstak van het ministerie van Defensie: DARPA, het Defense Advanced Research Projects Agency. En dat zou hier weleens een probleem kunnen vormen.

‘En het Pentagon?’

‘Ze weten van ons onderzoek, maar ze weten niet hoever we daarmee zijn. Jullie zijn de eerste groep waarmee we contact hebben opgenomen.’

Terwijl Thad erover nadacht hoe hij aan de kolonel moest vertellen dat hij en zijn mensen nu met hen mee moesten komen – vanavond nog – hoorde hij een zware dreun op de gang. Dat geluid kende hij maar al te goed: het geluid van een lichaam dat op de grond viel.

Hij gebaarde naar de huurmoordenaar achter hem om te controleren wat er aan de hand was, waarna de man vliegensvlug zijn Glock trok en naar de deur beende.

Byrne keek vanaf de andere kant van de tafel zwijgend toe.

Thad trok zijn eigen wapen uit de holster, maar terwijl hij dat deed, hoorde hij zijn bodyguard achter hem in elkaar zakken en voelde hij zichzelf duizelig worden. Hij draaide zich met een ruk om en zag de voormalige Groene Baret stuiptrekkend op de vloer liggen.

Hij keek weer naar Byrne en richtte zijn wapen op hem. De man leek zich echter niet druk te maken en trok een paar latex handschoenen aan.

‘Wat heb je gedaan?’ Maar ook al deed hij nog zo zijn best om zijn armen omhoog te houden, hij voelde ze zwaar en slap worden.

Byrne zei zacht: ‘Leg je wapen neer, Thad, voor je jezelf pijn doet.’

Hij stond op het punt om de trekker over te halen, maar voor hij zover

was, vielen zijn beide armen verdoofd langs zijn zijden, waardoor zijn wapen op de vloer kletterde, zonder schade aan te richten.

‘De koffie?’

Nee, dat slaat nergens op, omdat—

‘Nee.’ Byrne schudde zijn hoofd.

‘De kolven,’ mompelde hij, ‘van de pistolen. Je hebt ze ingesmeerd...’

‘Met Dalpatol.’ Byrne stond op en kwam naar hem toe. ‘Inderdaad.’

‘Maar hoe heb je het voor elkaar... gekregen om...’ Hij zakte nu onderuit op zijn stoel en vond het steeds moeilijker worden om nog wat samenhangende gedachten te vormen. Zijn handen begonnen ongecontroleerd te beven.

‘Jij en je mannen hebben gisteravond een escort naar je hotelkamer laten komen, beste vriend.’ Hij stond op en schopte het wapen opzij. ‘Jullie hadden haar niet alleen moeten laten. Zelfs nog geen seconde. En jullie hadden vanmorgen misschien je wapens moeten controleren. Je kunt nooit voorzichtig genoeg zijn wanneer je iemand vertrouwt.’

Een golf van stuiptrekkingen begon Thads lichaam te teisteren en Byrne haalde een pil uit zijn zak. ‘Dit is om de aanvallen tegen te gaan.’ Hij legde hem op Thads tong. ‘Probeer hem door te slikken.’

Thad geloofde hem, maar toch probeerde hij hem uit pure uitdaging uit te spugen. Maar de pil was al bijna opgelost en zijn spieren begonnen zich te ontspannen, de stuiptrekkingen te verdwijnen. Het leverde hem echter niet de kracht om achter Byrne aan te gaan.

De kolonel liep langs Thad heen naar de gevallen bodyguard. Een moment later galmde de scherpe knal van een handvuurwapen door de ruimte, waarna Byrne terugkeerde en Thad voorzichtig op de vloer liet zakken.

Zijn hoofd rolde opzij en hij zag dat zijn lijfwacht in de slaap was geschoten en geen vin meer verroerde.

Byrne legde Thads armen en benen recht, en hoewel hij zijn uiterste best deed om tegen te werken, was hij niet in staat om er iets tegen te doen.

‘Weet je wat het probleem is met de meeste medische onderzoeken?’ vroeg Byrne hem.

Het duizelde Thad en zijn gedachten schoven over elkaar heen, werden vaag en stelden zich weer scherp. Hij probeerde zich te concentreren op wat er gaande was, maar hij had niet het gevoel dat het hem zou lukken om een en ander weer op een rijtje te krijgen. ‘Wat is...?’

‘Het probleem. Met de meeste medische onderzoeken vandaag de dag. Weet je wat dat is?’

Thad probeerde te gaan zitten, maar merkte dat dat onmogelijk was. ‘De...’

‘Proeven op mensen. Het duurt eenvoudigweg te lang om een medicijn of een behandeling goedgekeurd te krijgen voor proeven op mensen. Apen zijn geen probleem. Muizen al helemaal niet. Maar in dit geval moeten we weten of het mogelijk is of iemand met vier verlamde ledematen in staat is zijn gedachten te gebruiken om robotarmen en -benen te bewegen. Daar moeten we zo snel mogelijk achter zien te komen als we een beetje willen opschieten met dit project. Daarvoor zullen we de implantaten moeten testen in die specifieke situatie. En omdat dit project niet echt publiekelijk bekend is, kunnen we niet zomaar de eerste de beste verlamde van straat plukken voor dit experiment. Het zal je duidelijk zijn waarom het noodzakelijk is om een vrijwilliger uit onze eigen kringen te nemen. Jij hebt de eer om die vrijwilliger te zijn.’

Eindelijk drong het door wat de bedoeling was en dat raakte Thad hard.

Vier verlamde ledematen.

Vier verlamde...

Hij hoorde een tweede keer vuren, op de gang, en herkende dat als een schot uit de 9mm SIG P226 die zijn andere mannetje op zak had gehad. Hij had echter niet veel hoop dat die de doctor had gedood, maar vermoedde dat hem hetzelfde lot was toegedaan als de voormalige militair die een meter of twee verderop met een gaatje in zijn hoofd op de grond lag.

‘We kunnen dit op verschillende manieren doen,’ vervolgde Byrne. ‘Bij de meeste mensen gebeurt het door een ongeval, zoals een val bij het paardrijden, een auto-ongeluk, soms door een gebroken nek bij het sporten. Ik hoop dat je het weet te waarderen dat ik het deze keer in één keer goed wil doen.’ Hij raakte Thads nekwervels aan, op de plek waar de eerste verbonden was met zijn schedel. ‘Op deze plek. Een scalpel is preciezer en betrouwbaarder. Je moet geen risico’s nemen met zoiets. We hebben op twee andere mensen medicijnen geprobeerd. Geen van twee redde het daarna zonder beademingsapparatuur en dat is niet echt het resultaat waarvoor we op zoek zijn. Een scalpel is echt de beste methode.’

De deur naar de gang ging open en doctor Malhotra verscheen weer, vergezeld door twee helpers in operatiekledij, die een brancard naar binnen reden.

‘De mensen... voor wie ik werk...’ Thad moest zijn uiterste best doen om die paar woorden over zijn lippen te krijgen, maar toen stierf zijn stem weg.

Byrne knikte en maakte Thads zin af alsof hij degene was die hem had verzonnen: ‘Hebben met me gesproken en we waren het er allemaal over eens dat jij een prima studieobject zou zijn. Een goed spierstelsel, voldoende intelligentie en geen naaste familie. Niemand zal je missen.’

Nee, dit kon niet waar zijn. Dit kon onmogelijk waar zijn.

Ze gaan je verlammen.

Ze gaan—

‘Technisch gesproken word je een meervoudig verlamde, of een C4, als je de voorkeur geeft aan die term. We proberen ervoor te zorgen dat je je nekspieren nog kunt gebruiken, dus je zult je hoofd nog kunnen draaien en misschien zelfs je schouders nog iets kunnen ophalen. Je zult natuurlijk hulp nodig hebben, met aankleden, baden, je algehele verzorging. Je zult niet meer in staat zijn om je darmen of je blaas in bedwang te houden, maar we hebben hier mensen die je kunnen assisteren. Maar met de implantaten zou je in staat moeten zijn om je exolematen te besturen. Mettertijd.’

Thad deed zijn best om zich te bewegen, maar kon zelfs zijn armen niet eens optillen.

De mannen lieten de brancard zakken.

‘Op de derde tel,’ zei de kolonel.

Nee, alsjeblieft, niet...

Ze kwamen om hem heen staan.

‘Een. Twee. Drie.’

De mannen legden Thad op de brancard. Als voorzorgsmaatregel bonden ze zijn polsen en enkels stevig vast met de leren riemen die aan de zijkant van de brancard waren geschroefd, waarna ze hem weer omhoog zetten, zodat ze hem de kamer uit konden rijden.

Hij rukte wanhopig aan zijn banden, maar het was duidelijk dat hij nergens anders naartoe zou gaan dan in de richting waarin de brancard rolde. ‘Ik zweer je,’ mompelde hij. ‘Ik zal je...’

Byrne legde een geruststellende hand op zijn arm. ‘Rustig maar, Thad. Mijn mensen weten wat ze doen. Ik zie je na de operatie.’

Toen liep hij naar de tafel, waar hij alleen maar door zijn gedachten te gebruiken de robotarm het kopje liet neerzetten en het theelepeltje liet oppakken – waarmee hij wat van het grijze poeder pakte en dat door de koffie roerde. Daarna liet hij het kopje rustig aangeven.

Van waar hij lag, zag Thad het allemaal gebeuren.

De kolonel nam een slokje van zijn koffie toen de assistenten Thad langs de lijken van de twee mannen reden die hij had meegenomen om hem te beschermen, waarna ze hem rechtstreeks naar de operatiekamer brachten.

Thad probeerde te vloeken en te schelden, ze te bedreigen, en zelfs een laatste smeekbede om genade, maar daar was het allemaal te laat voor. Hij kon alleen nog maar wat zachte, onverstaanbare, gorgelende geluiden produceren waar niemand enige aandacht aan schonk.

Ze parkeerden de brancard onder een groot, fel licht in de operatiekamer waar ze de implantaten bij de apen hadden ingebracht.

Terwijl de mannen zich klaarmaakten voor de operatie, hoorde Thad een vrouwenstem. 'Ik wil hem even zien.'

Hij wist het niet zeker, maar hij dacht dat hij die stem herkende...

Ze boog zich over hem heen en kwam in zicht.

Ja, hij kende haar inderdaad: een mooie blondine van ergens in de twintig, zeer aantrekkelijk, met blauwe ogen en een smetteloze huid, een vrouw met een rustige, eenvoudige lach en een rank lichaam met een perfecte tint.

Dit was de escort die hij gisteravond had gehoord – de vrouw die hij en zijn mannen hadden gedeeld. Ze noemde zichzelf Calista, maar hij had geen idee of dat haar echte naam was.

'Kunt u hem wakker houden terwijl u het doet?' vroeg ze aan doctor Malhotra.

'Dat moet mogelijk zijn met een plaatselijke verdoving. Tuurlijk.'

Ze liet haar wijsvinger over Thads wang glijden. 'Dat zou gaaf zijn. Hij was gisteravond namelijk nogal grof tegen me. Ik wil de blik in zijn ogen zien wanneer het gebeurt.'

Thad probeerde nog een keer te smeken om het niet te doen, maar faalde jammerlijk.

Hij voelde een prik in zijn nek toen ze het verdovingsmiddel injecteerden. Niet lang daarna begon doctor Malhotra met een scalpel zijn ruggenmerg door te snijden. Calista keek nieuwsgierig en enigszins walgend toe, terwijl ze Thads hand in de hare hield toen het gebeurde.

Deel 2

Gif

35 dagen later

Donderdag 7 februari

Noord-Luzon, de Filipijnse republiek

Schemer

De zon zakt loom de avondmist in die boven de bergen hangt, terwijl ik toekijk hoe mijn vriend Emilio Benigno levend wordt begraven.

Iemand boeit zijn handen achter zijn rug, twee anderen leggen hem in de houten kist en een vierde legt vier Sri Lankaanse cobra's naast hem. Ze timmeren het deksel er stevig op, laten hem in het ondiepe graf zakken en beginnen aarde over de kist te scheppen.

We bevinden ons op een begraafplaats, omgeven door oeroude grafstenen die langzaam worden verzwolgen door de jungle. Filippino's begraven normaal gesproken hun doden in betonnen tombes boven de grond, maar op dit soort afgelegen plekken is dat niet altijd uitvoerbaar, dus zijn ze gedwongen om hun doden in de grond te begraven. Op de een of andere manier lijkt deze strook opgehakt land naast de jungle blij dat het de mogelijkheid heeft om de lichamen van de dorpelingen te verzwelgen.

Ondanks de recente stortbui is de lucht nog steeds bezwangerd van het vocht. Om ons heen liggen plassen en dikke wolken ontnemen ons het zicht op de nabijgelegen bergpieken. Het regenwoud dat het dorpje van dertig hutten omgeeft, zoemt van de ontelbare insecten die niet kunnen wachten tot het nacht wordt.

Het is een koele avond voor de tijd van het jaar en er waait een briesje over de ondergelopen rijstvelden en de begraafplaats. De lucht is doorspekt van een scherpe rookgeur van de houtvuurtjes waarop de mensen in de bamboehutten hun avondeten koken. Alles ruikt vochtig en grondachtig en moe van de dag.

Een van de mannen die naast het graf staan, steekt een petroleumlamp aan. Hoewel het duister de jungle nog niet heeft verzwolgen, is het al

schemerig genoeg om de lamp de kans te geven zijn walmende schijnsel over de grond te werpen.

Ik beeld me in hoe Emilio bewegingloos in de kist ligt en zijn ademhaling probeert af te remmen. Het moet daarbinnen letterlijk aardedonker zijn, omdat de grond om de kist alle eventuele restjes licht die tussen de kist en het deksel proberen door te kruipen zal smoren.

Ik probeer me voor te stellen hoe hij zich moet voelen wanneer hij de losse aarde op het hout hoort landen, slechts een tiental centimeters bij zijn gezicht vandaan, waarbij de geluiden van buiten met elke schep aarde verder worden gedempt.

Ik heb zelf in behoorlijk kleine, afgesloten ruimtes gezeten en ik worstel nu al anderhalf jaar met claustrofobie, dus ik weet hoe het voelt wanneer de muren op je af lijken te komen, je nergens naartoe kunt en je niets kunt doen om hen tegen te houden.

Het hele gebeuren wordt gefilmd en is live op internet te volgen. Ik heb geen idee hoeveel mensen er wereldwijd meekijken, maar gezien de geruchten die de ronde doen en de onverzadigbare nieuwsgierigheid van de mens, moet het in de miljoenen lopen.

Mijn vriend ligt in de kist, bedekt door het duister.

Met zijn handen achter zijn rug geboeid kan Emilio niets ondernemen tegen de cobra's die over zijn lichaam kronkelen.

Hoewel ik geen expert ben op het gebied van slangen, is mijn vriend Xavier Wray een reptielenkenner en voor we hier vanavond aankwamen – toen dit allemaal nog geen werkelijkheid was geworden – vertelde hij me een en ander over Sri Lankaanse cobra's.

Cobra's zijn nieuwsgierige slangen die op dit moment alle hoeken en gaten van de kist aan het onderzoeken zouden zijn, waarbij ze over Emilio's benen glijden, zijn borst, zijn hals en zijn gezicht. Hij zal heel erg moeten opletten dat hij niet te veel beweegt en niet schrikt van hun dikke, touwachtige lichamen, anders konden ze weleens geïrriteerd raken.

Sri Lankaanse cobra's zijn een van de giftigste van de cobrafamilie. Het is een zenuwgif dat je ademhaling lamlegt.

Maar vanavond zal hun gif Emilio niet doden. Deze keer zal hij het overleven als ze hem bijten.

Dat houd ik mezelf continu voor, probeer mezelf gerust te stellen met die gedachte.

Ik vermoed dat Emilio zich ondertussen al heeft bevrijd van zijn handboeien, terwijl de mannen nog aarde op de kist staan te scheppen, en dat

hij de handschoenen al aanheeft die onder zijn kleren verstopt zaten. Die handschoenen moeten hem beschermen tegen de slangenbeten – want de slangen hebben nog wel hun tanden, maar niet meer hun gifklieren.

Ik werp een blik op mijn horloge.

Hij ligt al drie minuten in de kist.

En kan nu elk moment beginnen te graven.

Zijn kleren zijn dikker dan ze lijken, maar gezien de hoeveelheid kracht die de slangen in hun beet kunnen leggen, zijn ze waarschijnlijk nog steeds in staat om de stof te doorboren. En zo'n beet is pijnlijk. Gifslangen kunnen ongeveer drie keer per seconde toeslaan en als hij schrikt van een beet of met een schok reageert, zou dat de andere cobra's ook agressief kunnen maken. En daar zat hij niet echt op te wachten met vier van die beesten bij hem in de kist.

We hadden dit al geoefend, maar je kunt nooit alle mogelijkheden uitsluiten en je zult op de juiste manier moeten reageren als een en ander niet gaat zoals je had gepland.

En trouwens, zijn hals en gezicht waren nog steeds kwetsbaar.

Emilio had zich zelfs een keer laten bijten door een cobra zonder gifklieren, om te zien of hij rustig kon blijven. Ik weet dat er maar een handjevol boeienkoningen zijn die bereid zijn om zo ver te gaan.

Het kostte drie maanden om hem voor deze ontsnapping te trainen. Hij is drieëntwintig, tien jaar jonger dan ik. Hij doet al sinds zijn twaalfde illusies en ontsnappingen, maar heeft nog niet eerder met slangen gewerkt.

Ik wel. En ik ben gebeten: twee keer door een ratelslang en één keer door een Egyptische cobra. Die slangen hadden hun gifklieren nog, en elke keer kostte het me bijna een maand om te herstellen van de beet. Ik ben bijna twee vingers kwijtgeraakt door de zwelling in mijn linkerhand van de cobrabet.

Charlene Antioch, mijn assistente in mijn podiumact en de vrouw met wie ik omga, geeft me heel even een kneepje in mijn hand. Een klein gebaar dat boekdelen spreekt.

Haar walnootkleurige haar doet me denken aan een waterval van chocolade. Ze is een jaar jonger dan ik, maar is zo'n leeftijdsloos type dat voor twintig door zou kunnen gaan als dat nodig is.

We werken al zeven jaar samen en kortgeleden is onze relatie opgebloeid tot veel meer dan de platonische vriendschap die we hadden voor mijn vrouw zelfmoord pleegde – september een jaar geleden.

Charlene is een geboren actrice en heeft de gave om elke vrouw te spelen die een bepaalde situatie vereist. En dat komt goed van pas tijdens de elkaar snel opvolgende delen van mijn show. In een fractie van een seconde kan ze veranderen van een lief ding in een onweerstaanbare vamp.

Charlene is goed in het verlenen van eerste hulp en ook al zijn de gifklieren van de slangen verwijderd, ik neem liever geen risico's wanneer er levens op het spel staan. Daarom heeft ze verscheidene ampullen tegengif bij zich, voor het geval er toch iets misgaat.

Vijf minuten en veertig seconden.

De mannen die we voor het effect hebben ingehuurd, blijven aarde op de kist scheppen die mijn vriend Xavier heeft ontworpen.

Vlakbij staat de Filipijnse slangenbezweerder, Tomás Agcaoili, die een canvas zak met nog een paar extra cobra's in zijn handen heeft. We hadden tegen hem gezegd dat we er maar vier nodig hadden, maar hij had erop gestaan er meer mee te nemen, om aan de mensen om ons heen te laten zien en om voor de video 'het dramatische effect wat te vergroten'.

De groep van bijna vijftig mensen kijkt gespannen toe. Charlene, Xavier en ik zijn hier de enige blanken.

Ik werp een blik op Xavier, mijn effectenontwerper. Voor we elkaar drie jaar geleden ontmoetten – toen ik een show deed op de Strip van Las Vegas – had hij daar al jarenlang als pyrotechnicus voor podiumacts gewerkt. Hij is tweeënvijftig, woont in zijn eentje in een camper en heeft naar elke uitzending van *Coast to Coast AM* geluisterd die ooit is uitgezonden, een programma over alles wat maar enigszins onverklaarbaar is. Het is zijn taak om effecten te ontwerpen die je fantasie te boven gaan en waar niemand een touw aan kan vastknopen.

Xavier is kaal, heeft een enigszins grijzende sik en een ondeugende maar toch staalharde blik. Daardoor lijkt hij tegelijkertijd imponerend en onschadelijk. Hij is een tovenaar op het gebied van elektronica en brandstichting, en vandaag een beetje geïrriteerd omdat hij al een week lang niets heeft opgeblazen of in de brand gestoken.

De zijkant van de kist beschikt over een ontkoppelingsmechanisme dat Xavier heeft verzonnen. Om voor wat extra zuurstof te zorgen, loopt er een twee centimeter dikke slang door de aarde omhoog, uit het zicht van de toeschouwers.

Emilio zal zich helemaal tegen de linkerkant van de kist drukken, waarna hij de rechter zijkant naar binnen scharniert, zodat de aarde in de kist kan komen. Wanneer hij zich gaat uitgraven, duwt hij de losse aarde naar

achteren en stampst hij het aan met zijn benen, zodat de kist achter hem zich vult met de aarde die hij weg graaft. De slangen zouden we later terughalen, na de stunt.

Ik heb soortgelijke ontsnappingen gedaan en het graven is ongelooflijk uitputtend werk, wat nog lastiger wordt gemaakt door de beperkte ruimte en, in dit geval, de aanwezigheid van de cobra's. Voor hem zou het onmogelijk zijn om snel te werken, omdat de cobra's anders agressief worden.

Ik coachte Emilio en heb hem geleerd hoe hij dit moet doen. Hij is goed en heeft elk onderdeel van deze ontsnapping tientallen keren geoefend. Ik zou hier niet zijn om hem aan te moedigen als ik er niet het volste vertrouwen in had dat hij eruit zou komen. Maar rustig blijven is van net zo groot belang als de technische vereisten van een ontsnapping, en dat is nou juist het moeilijkst om iemand aan te leren, vooral wanneer je onder druk staat.

Zes minuten en achtenvijftig seconden.

Mijn aandacht is op het graf gericht, maar ik merk op dat Tomás naar achteren schuift, tussen de mensen door.

Xavier werpt me een blik toe die een ander niets zou zeggen, maar omdat we lang genoeg hebben samengewerkt, is die ene blik genoeg om te weten dat er iets aan de hand is.

Een lichte bezorgdheid.

Die zie ik over zijn gezicht glijden.

Hij heeft een zendertje in de vorm van een spijkerkop aan de binnenkant van de kist bevestigd, en in zijn oortelefoontje kan hij alles horen wat daarbinnen gebeurt.

Hij loopt onopvallend naar het uiteinde van de dikke tuinslang die we eerder hebben ingegraven en kijkt ernaar. De slang loopt naar de kist toe en Emilio kan erbij als hij een zorgvuldig geprepareerde knoest uit het hout van een zijpaneel drukt.

Zo gauw Emilio's handen vrij waren, zou hij de valse knoest eruit drukken om de slang te pakken en zo veel lucht te krijgen als hij maar nodig had.

Voor we naar de Filipijnen vlogen, vertelde ik hem: 'Het is ongelooflijk hoe snel je alle zuurstof opmaakt wanneer je aan het graven bent – sneller dan je je kunt voorstellen. Je hebt die extra zuurstof echt nodig. Dus als je wilt dat ik je help om dit te regelen, gaan we een luchtslang gebruiken en verwijderen we ook de gifklieren van de slangen.'

Uiteindelijk stemde hij in, Xavier en zijn team werkten de logistiek uit en daar zijn we dan.

De aarde verzwelgt al snel de kreten van iemand die levend wordt begraven. Emilio kennende, denk ik niet dat hij zal schreeuwen, maar nu de berg grond steeds hoger wordt, hoor ik een zacht bonkend geluid, trappen. Hij trapt om zich heen in de kist.

‘Wacht even,’ zeg ik tegen de mannen. ‘*Thinto*. Stop.’

Ik loop er dichterbij en luister geconcentreerd.

Xavier komt naast me staan. Het is nu stil onder de grond. ‘Er is iets niet in orde,’ zegt hij stijfjes.

Ik richt me tot de mannen. ‘Graaf hem op.’

‘Maar...’ protesteert een van hen.

‘Nu.’

Ze aarzelen en ik grijp een van de spades. ‘Ik zei graven. Nu.’

Xavier wijst naar de cameraman. ‘Zet de camera uit.’

Uiteindelijk beginnen de mannen mee te scheppen en de losse aarde vliegt in hoog tempo uit het gat in de grond. Er is geen schop meer voor Xavier, dus hij laat zich op zijn knieën zakken en schuift de aarde opzij.

‘Zet die camera uit!’ herhaalt hij op grove toon.

De toeschouwers kijken geschrokken toe. Een paar vrouwen hebben een hand voor hun mond geslagen.

Na enkele momenten furieus te hebben gegraven, ram ik mijn spade in de aarde en hoor een doffe bons wanneer het metaal het deksel van de kist vindt. Ik roep Emilio, maar hij geeft geen antwoord. Het gesis van de slangen is nog maar nauwelijks hoorbaar, maar ik hoor het wel door het deksel heen.

Die zijn inderdaad behoorlijk geïrriteerd.

‘Emilio?’

Geen reactie.

‘Haal dat deksel eraf!’

De mannen die naast me staan te scheppen, kijken elkaar ongemakkelijk aan, maar ik schreeuw nog eens tegen hen dat ze me moeten helpen om het deksel eraf te krijgen.

Xavier en ik vegen de aarde van de kist.

Ik zie dat de rechterkant van de kist een beetje naar binnen is gekanteld, wat me duidelijk maakt dat Emilio hem heeft losgemaakt en is begonnen met graven, maar hij staat niet ver genoeg open om hem te kunnen bereiken. Ik zal het deksel eraf moeten krijgen.

Met het mechanisme dat Xavier heeft geïnstalleerd, kun je alleen de zij-

kant openmaken. Hij springt al in het gat, met een hamer om de spijkers eruit te wrikken. Ik neem het van hem over en ga aan het werk.

‘Ik kom er aan, Emilio. Ik ben hier!’ Hij reageert niet. Omdat we dit zo vaak hebben geoefend, weet ik dat hij zou reageren als hij daartoe in staat was.

De spijkers zijn er helemaal in geslagen, maar het hout is niet helemaal recht, waardoor er genoeg ruimte is overgebleven om er de klauw van de hamer in te steken.

Is er per ongeluk een cobra in de kist terechtgekomen die nog gifklieren had?

Charlene heeft zich al bij ons gevoegd en houdt een injectiespuit met tegengif in de aanslag.

Ik zie de slangenbezweerder niet. ‘Haal Tomás hierheen!’ roep ik, waarna ik naar het uiteinde van het deksel schuif en de laatste spijker los wrik, me voorover buig, mijn voeten naast de kist in de rulle aarde plant en het deksel opengooi.

In de kist zie ik twee, drie – ja, alle vier de cobra’s. Eén ervan heft zijn kop op, alsof hij me wil aanvallen, maar Xavier grijpt een schop van een van de anderen en mept de slang fel opzij, waarna hij hem net achter de kop doormidden hakt.

Emilio leeft nog – zijn ogen staan open en zijn mond ook, maar zijn lippen beginnen al blauw te worden. Zijn vingers stuiptrekken iets.

En dan zie ik het.

Er kruipt een baby cobra uit het uiteinde van de luchtslang en wanneer Charlene zich op een knie laat zakken om Emilio’s luchtwegen open te houden en om hem het tegengif toe te dienen, kruipt er een tweede babycobra uit zijn mond. Ze deinst achteruit, maar ik schiet naar voren, grijp de slang en gooi hem opzij.

‘Help me om hem eruit te krijgen!’ schreeuw ik tegen de mannen naast me.

We tillen Emilio uit de kist. Er wordt door de toeschouwers naar adem gehapt en de mannen krabbelen verschrikt achteruit.

‘Waar is Tomás?’ roep ik naar de mannen. ‘Haal hem hierheen. Snel!’

De andere slangen proberen al uit de kist te komen.

Ik hoor dat Xavier achter me met de cobra’s afreken voor ze kunnen weggelopen. We kunnen ze tenslotte niet zomaar laten rondspoken met al die mensen in de buurt, stel dat ze hun gifklieren nog hebben.

Charlene buigt zich naast me naar voren. ‘Jev, hier is het antiserum.’ Ze geeft hem de injectie.

‘Je redt het wel,’ vertel ik Emilio, terwijl ik weet dat dat waarschijnlijk een leugen is.

De luchtslang. Hij heeft hem tegen zijn lippen gezet, zoog eraan om verse lucht binnen te krijgen en in plaats daarvan kreeg hij een cobra in zijn mond.

Ik sta op en bestudeer de verschrikte blikken in het publiek, maar een van hen kijkt niet verschrikt en schuifelt langzaam naar achteren, naar het pad dat het regenwoud in leidt. Tomás houdt nog steeds de zak in zijn handen, zwaar door de extra cobra's.

Hij ziet dat ik naar hem kijk, draait zich abrupt om en zet het op een lopen in de richting van het pad, dat naar een waterval leidt, een halve kilometer verderop.

‘Help Emilio!’ roep ik over mijn schouder naar Charlene, waarna Xavier zijn spade opzij gooit en we met zijn tweeën achter Tomás aan- gaan.